

Reflexions (im)pertinents

El passat dissabte, 10 de maig, el Sr. Mas va fer unes declaracions en què considerava que l'esperit de concòrdia, el gust per la negociació, el pacte i l'acord i l'apreciació per resoldre els conflictes sense vençuts formen part de la cultura política catalana, mentre que l'"orden y mando", la manca de diàleg, el plaer per la imposició i la satisfacció que dona humiliar als perdedors són patrimoni de la cultura política espanyola.

A moltes de les persones que treballen en l'Administració de la Generalitat aquestes declaracions els deixen perplexos. Alguns companys argumenten que aquestes manifestacions són electorals i no tenen valor, però d'altres companyes van una mica més enllà i es pregunten si la frontera de "Madrid" passa per la Plaça de Sant Jaume.

El descompte d'una paga¹ (l'única Administració a tota Catalunya), el perllongament de la reducció del 15% de sou i feina al personal interí (també, l'única a tota Catalunya), l'eliminació de drets socials (FAS, vals menjador), la no reposició de baixes ni la substitució de personal en situació d'IT, la supressió de dies d'assumptes propis, la pèrdua del dret a percebre el 100% en cas d'IT, etc. que han suposat agreujar moltíssim les nostres condicions de treball s'han fet sense cap tipus de negociació, sense atendre cap de les alternatives proposades per CATAC – IAC i la resta de sindicats² donen tota la impressió de que les característiques de la cultura política catalana que proclama el Sr. Mas no es compleixen al sí de la pròpia Generalitat³.

La llista d'imposicions sense cap tipus d'acord, el reguitzell d'actuacions en format "orden y mano" com les darreres circulars i el gust pel sadisme demostrat amb l'última *cacicada* consistent a fer-nos recuperar un dia abonen la idea que

¹ Per no parlar d'allò que s'anomena "recuperació del poder adquisitiu" i "increment anual"

² Des d'increment d'ingressos i la lluita contra el frau fiscal fins a la racionalització administrativa. Ni tan sol han complert amb la reducció de les dedicacions exclusives.

³ Què potser es compleix el dit de *Marea Roja* (1995): "Estem aquí per defensar la democràcia, no per practicar-la."

aquesta frontera de pensament autoritari estatal està establerta en la part muntanya de la plaça Sant Jaume.

Les polítiques públiques, en general, i les polítiques de personal, en concret, de totes les Administracions tenen unes pautes similars, consistents a fer-se irrelevantes davant dels poders fàctics (financers i de qualsevulla altra espècie) i, en lloc de combatre'ls, sotmetre's. Certament, el Sr. Mas, el seu govern i tots els agents polítics i socials que li donen suport

volen ser els primers de la classe i, per tant, imposen que el personal de la Generalitat sigui el que més pagui la política de *bussines friendly*.

No, la frontera "madrilenya" del pensament autoritari no passa per plaça Sant Jaume. Ja ve de sèrie al cervell d'aquest govern⁴ i dels seus amics, tot i que —llestos com són— volen fer-nos empassar que tot són imaginacions nostres.

Nosaltres els tenim calats —a tots, els d'aquí i d'allà— fa molt de temps: formen part de la mateixa elit extractiva que, embolicada en tot tipus de banderes (tot i que la seva veritable bandera és la de qualsevol abocador fiscal⁵), ens volen robar el nostre futur. Malauradament, tot i contribuir tant com podem, ens costa molt convèncer-nos d'aquesta realitat i actuar i incitar a actuar en conseqüència.

Mesa Sectorial 19 maig 2014

Calendaris laborals

La llei de l'embut

Davant la cacicada de fer-nos recuperar el dia de Reis de 2014 i ja que ha estat publicat el Decret de festes per l'any 2015, vam preguntar quin tractament pensa donar el govern als dos dies de festa que cauen en dissabte (15 d'agost i 26 de desembre 2015). La callada per resposta. O el que és el mateix: la llei de l'embut.

⁴ I, per suposat, als de Madrid, Berlín i Brussel·les

⁵ Mal anomenats paradisos fiscals

Una altra volta de cargol contra les condicions de treball

No contents amb totes les actuacions directes que atempten contra els nostres drets i perjudiquen les nostres condicions de treball, la Generalitat ens cargola mitjançant el que anomenen Pla de racionalització i optimització d'espais. Així, indirectament, també empitjoren les condicions de treball de milers de treballadors i treballadores que havien, després d'anys, aconseguit treballar en un edifici ben comunicat o a prop de casa.

Com element definitori del tracte que ens donen, serveixi la resposta de l'Administració a la pregunta sobre si s'havien considerat els problemes del personal a l'hora de fer el Pla: “**No**, únicament es van tenir en compte consideracions econòmiques”.

Informe-vos de quin peu calça el/la secretari/a general per demanar trasllat

Funció Pública, tan ràpida fent circulars sobre descomptes per absències i altres qüestions, no és capaç d'emetre cap document sobre unificació de criteris en la tramitació dels permisos i llicències. A les reiterades crítiques de CATAC – IAC i la resta de sindicats del desgavell que suposa que a dos germans que treballen en diferents departaments se'ls concedeixen dos o quatre dies per la mateixa situació, el govern respon que la competència és dels i de les secretaris i secretaries generals. Vegeu per on, l'Administració de la Generalitat avança a passos agegantats des del s. XXI al s. XI on els reines de taifes ocupaven el Principat.

Per continuar avançant

Sí que hi ha alternativa: organització

La societat del Gran Teatre del Liceu fa un lladronici de cinc milions d'euros a costa nostra

Davant dels darrers números del *Cataccrac* on informem de les contínues barrabassades del govern en matèria de personal, rebem una gran quantitat de comunicacions demanant-nos què cal fer davant aquestes agressions, quina postura prenem els sindicats i com es poden combatre. Veiem un exemple d'escàndol.

Pau Casals. Concert al Liceu el 19 d'octubre de 1938, en benefici dels infants víctimes de la guerra i dels bombardeigs. © Fons Pau Casals.

Davant la “greu” situació econòmica que pateixen els membres de la Societat del Gran Teatre del Liceu (que, com sabem, sense posar un duro en la reconstrucció, tenen el dret de propietat de gran part del Liceu) la Generalitat ha posat 5 milions d'euros (i la resta d'Administracions —Estat, Diputació i Ajuntament de Barcelona— altres cinc) en un clar gest de “solida-

ritat” amb la Societat.

El darrer pressupost del Fons d'Acció Social pel personal de la Generalitat, (retallat al 50%) en el darrer any va ser de 3,1 milions d'euros, la qual cosa vol dir que amb sis milions d'euros, moltes persones tenien un petit ajut per diversos supòsits.

Senyors i senyores (és un dir) de la Societat del Gran Teatre del Liceu: torneu-nos els 5 milions. El personal de l'Administració de la Generalitat ho necessita més que vosaltres. No estem

contra l'òpera però aquests diners són nostres, ens els hem guanyat amb el nostre treball i els necessitem per fer front a necessitats socials que són tan importants, o més, que el *bel canto*. I vosaltres ens els esteu arrambant.

O millor, reclamant-los al Sr. Mas, al govern de la Generalitat i als partits que el recolzen, que s'omplen la boca dient que no hi ha diners. Sí que n'hi ha, i, sí, sabem què feu amb ells, i, sí, sabem de les vostres prioritats. Per què hi ha 5 milions pel Liceu i no n'hi ha per pal·liar els problemes socials del personal de la Generalitat?

Per què la vostra política és afalagadora amb els poderosos que són els que us manen i perjudicial per a les classes treballadores i populars?

Companyes i companys, sí que hi ha alternativa. Recuperar la consciència de classe si volem que el futur sigui nostre, De moment, denúncia i organització.

De moment, si volem recuperar els 5 milions que ens han pispat els del Liceu, tot i que sigui simbòlicament, us proposem que us informeu de quines són les formacions polítiques a les que donen suport aquests senyors, per tal de no votar-les el 25 de maig.

I a mig termini, organització, perquè una altra fal·làcia que s'escampa és que els sindicats no serveixen per a res, però, i sense sindicats?. Estem segurs què cal que canviem, per això necessitem de la vostra participació i implicació, tot i que sigui crítica.

Per més informació social vegeu:

<http://www.cafeamblllet.com/ca>

Algun dia tornarem a requisar el Liceu. És nostre.